

## Arrest

nr. 179 179 van 12 december 2016  
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het advies van de raadgevende geneesheer van 8 oktober 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 10 juli 2013 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam, op basis van het advies van een ambtenaar-geneesheer van 8 oktober 2013, op 9 oktober 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:*

*[K.S.A.] [...]*

*+ Echtgenote:*

*[S.L.]*

*+ Kinderen:*

*[A.M.] [...]*

*[A.W.] [...]*

*[K.Z.A.] [...]*

*[A.R.] [...]*

*Nationaliteit: Pakistan*

*[...]*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*Voor [K.S.A.]:*

*Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/10/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.*

*De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

*Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)*

*Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van*

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

*Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.*

Voor [A.M.]:

*Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.*

*Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter dd. 10/07/2013 een medisch getuigschrift over gedateerd op 15/01/2013 (x4). Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 10/07/2013, dus na de invoeg[e]treding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, dat samen met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"NAAM :  
[K.A.S.] Mannelijk  
nationaliteit: Pakistan  
[...]"

*Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.07.2013.*

*Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 22.05.2013 en de medische stukken d.d. 22.05.2013, 27.02.2013, 06.03.2013, 31.05.2012, 04.06.2012, 05.07.2012 en 26.08.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de diabetes geldt dat behandeling in eerste instantie dient te bestaan uit dieet en voldoende lichaamsbeweging, er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet zou volstaan. Hetzelfde dient gesteld aangaande de hyperlipidemie. Voor de aangehaalde gastritis is de normale behandelingstermijn inmiddels voorbij. Voor de allergie van de luchtwegen geldt in eerste instantie dat de oorzakelijke allergenen dienen vermeden te worden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

*Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Dit is de tweede bestreden “beslissing”.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 7 februari 2014 dienden verzoekende partijen nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging te krijgen voor henzelf en hun vier kinderen.

1.4. Op 24 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de tweede aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 maart 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 12 mei 2014 ging de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over tot de intrekking van de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard.

1.7. De Raad stelde bij arrest nr. 125 685 van 16 juni 2014 de afstand van het geding vast inzake het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 mei 2014, op basis van het advies van een ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2014, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad dient ambtshalve te verwijzen naar de bepalingen van artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

*“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.*

*§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.*

*§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”*

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op *“aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet”*.

Het staat niet ter discussie dat verzoekende partijen zowel op 22 oktober 2013 als op 19 juni 2014 een beroep hebben ingesteld tegen een beslissing die werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet worden verzoekende partijen derhalve, behoudens indien zij hun belang aantonen, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat zij op 22 oktober 2013 instelden tegen de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016, opgenomen dat de kamervoorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoekende partijen in de mogelijkheid waren om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang hadden bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, terwijl zij ook een beroep instelden tegen een beslissing van een latere datum waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling als ongegrond werd afgewezen.

Ter terechtzitting is gebleken dat de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekende partijen van 26 mei 2014 om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, waartegen door verzoekende partijen op 19 juni 2014 een beroep werd ingesteld, betrekking heeft op een andere medische problematiek dan deze die werd aangevoerd in de eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In deze situatie kunnen verzoekende partijen worden gevolgd in hun betoog dat zij nog een belang hebben bij hun verzoek tot nietigverklaring van de beslissing die werd genomen inzake hun eerste aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoekende partijen door het indienen van het beroep tegen de beslissing van 28 maart 2014 waarbij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard dienen te worden geacht afstand te doen van het beroep tegen de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. De Raad merkt evenzeer ambtshalve op dat het door de ambtenaar-geneesheer op 8 oktober 2013 opgestelde advies een onderdeel vormt van de eerste bestreden beslissing aangezien in deze beslissing uitdrukkelijk naar dit advies wordt verwezen en verzoekende partijen niet aantonen dat zij er enig belang bij hebben om dit advies op zich – daargelaten de vraag of dit advies *“een beslissing”* in de zin van artikel 39/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is – afzonderlijk aan te vechten. De raadvrouw van verzoekende partijen erkent ter terechtzitting dat het niet zinvol is voormeld advies afzonderlijk aan te vechten en stelt afstand te doen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 oktober 2013 als een afzonderlijke *“beslissing”*.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

*“Artikel 9 ter, paragraaf 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:*

*§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De door hun raadsman op 10/07/2013 aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie omwille van de ernstige ziekte van verzoeker steunde op de volgende medische stukken:*

*1. Standaard medisch getuigschrift DVZ dd. 22/05/2013 van Dr.[J.T.], die vaststelt dat verzoeker voornamelijk lijdt aan ernstige aandoeningen zoals diabetes type II, ademhalingsallergie, hyperlipidemie, malaria (waarvan twee crisissen in België), gastritis met HP, waarvoor hij behandeld wordt. Hij is tevens in hoge mate gehandicapt door geheugenstoornissen.*

*Het in evenwicht brengen van de diabetes is thans niet voldoende, niettegenstaande de reeds zware behandeling.*

*Zijn levensverwachting komt in het gedrang op min of meer korte termijn.*

*De patiënt neemt 9 verschillende medicamenten, die levenslang onontbeerlijk zijn.*

*De mogelijke gevolgen en complicaties bij stopzetten van de behandeling zijn een hoog risico op zware cardiovasculaire ongevallen met fatale gevolgen: beroerte, hartinfarct, arteriële trombose, neuropathie, nierinsufficiëntie en dialyse, vertroebeling van het zichtvermogen, kan leiden tot blindheid.*

*Volgens de arts zijn de adviezen van specialisten vereist bij het opvolgen van de diabetes en zijn complicaties, een cardioloog, ophtalmoloog, endocrinoloog, nefroloog, en neuroloog.*

*De ondersteuning door een multidisciplinair team voor zijn diabetes is absoluut noodzakelijk en het overgaan naar insuline op korte termijn is zeer waarschijnlijk.*

*2. Doorverwijzingsbrief dd. 22/05/2013 van Dr. [T.] met uitslag bloedonderzoek van 22/06/2012*

*3. Uitslag bloedonderzoek LABO COLLARD dd. 15/01/2013*

*4. Uitslag bloedonderzoek LABO BIOLOGIE CLINIQUE van het CHC Site Hermalle dd. 27/02/2013*

*5. Medisch verslag dd. 06/03/2013 van Dr. [N.], endocrinoloog van de CLINIQUE NOTRE DAME te Hermalle*

*6. Medisch verslag dd. 31/05/2013 van Dr.[M.E.], Dienst Gastro- Enterologie CHC CLINIQUE NOTRE DAME: resultaat endoscopie van het bovenste gedeelte van het spijsverteringskanaal van 31/05/2012*

*7. Medisch verslag van 04/06/2012 van Dr.[B.P.]: resultaat onderzoek anatomo-pathologie*

*8. Brief 05/06/2012 van Dr.[M.E.], gastro-enteroloog (resultaat histologie)*

*9. Medisch verslag dd. 26/08/2012 van Dr. [P.H.] betreffende hospitalisatie van patiënt wegens klaarblijkelijk oplopen van malaria.*

*In deze omstandigheden kon tegenpartij zeker niet in drie lijntjes concluderen dat er geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen behandeling is in het land*

van herkomst, zonder in te gaan op de door verzoeker neergelegde medische stukken ter staving van zijn aanvraag, noch de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate medische zorgen in het herkomstland na te gaan.

Tevens werd verwezen naar een arrest van de Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013, die als volgt oordeelde:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. "

Waarop het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 03-07-2013 (nr.6-2013) uit de website [Vreemdelingenrecht.be](http://Vreemdelingenrecht.be) met de volgende opmerkingen in voormelde Nieuwsbrief:

"De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfwet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke' gezondheidstoestand'. Dat zegt de Raad van State (RvS) in arrest nr. 223.961.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert een hoge drempel voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken. De Raad vindt een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw).

De DVZ moet volgens hetzelfde RvS-arrest ook beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw. onderzoeken:

- "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit"
- "een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf".

De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere.

Met dit arrest bevestigt de Raad van State wat ondertussen ook vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geworden is.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt mee dat hij sinds midden februari 2013 zijn praktijk heeft aangepast. Voortaan zou de DVZ alle aspecten van artikel 9ter onderzoeken en motiveren."

Bovendien verwezen verzoekers naar het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 11-09-2012 (nr.8-2012) uit de website [Vreemdelingenrecht.be](http://Vreemdelingenrecht.be)

"4. RvV veroordeelt DVZ toepassing van medische filter voor 9ter aanvragen

Sinds 16 februari 2012 verklaart DVZ de overgrote meerderheid van de 9ter (medische regularisatie) aanvragen onontvankelijk "omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit", met name omdat er "geen directe levensbedreiging" is in de zin van de EHRM rechtspraak: d.w.z. een kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte.

Volgens de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfwet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren.

*Deze arresten bevestigen de analyse van Kruispunt M-I in nieuwsbrieven nr. 5-2012 en nr.6-2012.*

*Wat zegt de wet ?*

*De "medische filter" die sinds 16 februari 2012 is ingevoerd in artikel 9ter Verblijfswet, laat DVZ toe om 9ter-aanvragen onontvankelijk te verklaren als de (ambtenaar- )geneesheer van DVZ oordeelt dat "de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid." 51, eerste lid van artikel 9ter Vw beschermt elke ziekte "die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" (= het land waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag).*

*Wat zegt de RvV ?*

*De RvV vernietigt de DVZ praktijk (waarbij een ziekte onontvankelijk verklaard wordt omdat zij geen directe levensbedreiging inhoudt) vanuit volgende overwegingen:*

*Doordat de DVZ in casu het tweede deel van art. 9ter §1, eerste lid niet motiveerde, oordeelt de RvV dat de formele motiveringsplicht is geschonden.*

*RvV arrest nr. 83.956 overweegt nog dat DVZ er misschien van uitgaat dat het tweede deel niet van toepassing kan zijn als het eerste deel al niet van toepassing is. Maar die beoordeling is niet terug te vinden in de motieven van de beslissing, en komt niet toe aan de RvV.*

*Verder benadrukt de RvV de parlementaire voorbereiding waaruit blijkt dat DVZ bij het beoordelen van de ontvankelijkheid ook moet rekening houden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen.*

*De RvV stelt dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. Anders is de motivering niet pertinent en draagkrachtig."*

*De motivatie van tegenpartij ontlast tegenpartij geenszins de twee wettelijke voorwaarden, onafhankelijk van elkaar, na te leven, enerzijds het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate medische verzorging in het land van herkomst, en anderzijds de ernst van de medische aandoening van betrokkene na te gaan, quod non in casu.*

*Voor nu tegenpartij in haar vorige beslissingen de eerste voorwaarde inzake beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst evenmin heeft nageleefd.*

*En eerdere, onwettelijk genomen beslissingen kunnen uiteraard geen wettelijke of juridische gevolgen met zich brengen.*

*Huidig verzoek tot nietigverklaring strekt zich eveneens uit tot het medisch advies dd. 08/10/2013 van de ambtenaar-geneesheer ingevolge de nieuwe rechtspraak uitgaande van een in cassatie gewezen recent arrest nr. 223.806 van 11/06/2013 van de Raad van State, waaruit volgt dat een medisch advies de waarde heeft van een interlocutoire akte, vatbaar voor beroep.*

*Verzoekers menen dan ook dat het medisch advies inhoudelijk een schending uitmaakt van artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.*

*Ten slotte vragen verzoekers zich af waarom in de motivatie van tegenpartij, op de laatste bladzijde, de dochter [M.] van verzoekers betrokken wordt, nu er voor haar afzonderlijk geen ernstige ziekte werd aangehaald."*

*4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.*



Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. In dit advies wordt geduid dat de aangevoerde aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij. Daarnaast zet de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer uiteen dat de behandeling voor diabetes en hyperlipidemie in eerste instantie dient te bestaan uit een dieet en voldoende lichaamsbeweging en dat er geen aanwijzingen zijn dat dit in casu niet zou volstaan. Deze controlearts heeft voorts toegelicht dat voor de aangehaalde gastritis de normale behandelingstermijn inmiddels voorbij is en dat voor de allergie van de luchtwegen die wordt aangehaald de oorzakelijke allergenen dienen te worden vermeden. Hij heeft geconcludeerd dat er dus actueel ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Waar verzoekende partijen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter, §, 3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt daarnaast als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

*ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”*

In voorliggende zaak is het niet betwist dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, na onderzoek van de door verzoekende partijen aangebrachte documenten, heeft geoordeeld dat eerste verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij diende bijgevolg, op basis van dit advies en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §, 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 10 juli 2013 door verzoekende partijen werd ingediend als onontvankelijk af te wijzen.

De Raad dient te benadrukken dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekende partijen niet akkoord gaan met een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen die door een andere ambtenaar in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen kan in voorliggende zaak bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden (cf. 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Daarnaast moet worden gesteld dat uit het advies van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij rekening heeft gehouden met het feit dat in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet twee situaties zijn beschreven die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze arts heeft immers gesteld dat de aandoeningen, die zijn weergegeven in de door verzoekende partijen aangevoerde medische stukken, geen reëel risico inhouden voor het leven en de fysieke integriteit van de eerste verzoekende partij en heeft ook aangegeven waarom hij van mening is dat er ook niet kan worden besloten dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terecht komen bij gebrek aan een adequate behandeling. Hij heeft hierbij geenszins gemotiveerd dat hij geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling weerhield omdat de aangevoerde aandoeningen niet direct levensbedreigend of kritiek waren. De verwijzing van verzoekende partijen naar rechtspraak en nieuwsbrieven waarin wordt verwezen naar gevallen waar deze afleiding wel werd gemaakt is in voorliggende zaak daarom niet dienstig.

Verzoekende partijen tonen verder niet in concreto aan dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer op basis van een incorrecte feitenvinding heeft geoordeeld dat de aandoeningen waaraan eerste verzoekende partij lijdt – en die haar er niet van hebben weerhouden om een lange reis naar België te ondernemen – geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij gaan verder met hun betoog dat voormelde controlearts niet onderzocht of een behandeling voor de aangevoerde medische problematiek in Pakistan beschikbaar en toegankelijk is voorbij aan de concrete vaststellingen van deze arts dat voor diabetes en hyperlipidemie een aangepast dieet en lichaamsbeweging volstaan, dat voor de aangehaalde gastritis de behandelingstermijn reeds voorbij is en dat voor een allergie van de luchtwegen in eerste instantie de oorzakelijke allergenen dienen te worden vermeden en er dus voor de aangehaalde aandoeningen geen medische behandeling is vereist. De Raad merkt tevens op dat de arts die eerste verzoekende partij zelf consulteerde aangaf dat voor malaria geen behandeling meer was voorzien. Zoals reeds gesteld is een onderzoek van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen slechts nodig indien deze behandeling ook effectief is vereist. De eventuele niet-beschikbaarheid of niet-toegankelijkheid van medische zorgen die strikt genomen niet vereist zijn kan namelijk niet leiden tot de conclusie dat de vreemdeling die deze medische problematiek heeft ingeroepen in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt ingevolge het ontbreken van deze zorgen.

Verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waarom verwerende partij nog heeft verwezen naar de situatie van hun oudste dochter. Nochtans staat in de eerste bestreden beslissing duidelijk vermeld dat zij ook een medisch stuk inzake de gezondheidstoestand van deze dochter aanbrachten, doch dat een standaard medisch getuigschrift wat haar betreft ontbrak, zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf – in zoverre deze gebaseerd is op haar medische problemen – onontvankelijk is. Deze motivering, die zeer duidelijk is, is gebaseerd op een correcte beoordeling van de voorgelegde stukken en er wordt door verwerende partij terecht verwezen naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet waarin is bepaald

dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet worden verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”*.

De uiteenzetting van verzoekende partijen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de eerste bestreden beslissing – inclusief het advies van de ambtenaar-geneesheer – is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Aangezien verwerende partij de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel kan het volstaan te stellen dat verzoekende partijen nalaten, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen te zetten waarom zij van oordeel zijn dat dit beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De afstand van het beroep gericht tegen het advies van de raadgevende geneesheer van 8 oktober 2013 wordt vastgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK